

Vänsterpress om 1:a omgången av presidentvalet i Frankrike 2017

Första omgången av presidentvalet i Frankrike ägde rum 23 april. De två som fick flest röster blev ”mittenkandidaten” Emmanuel Macron (kandiderar för ”rörelsen” *En Marche!*) och den högerextrema nationalisten Marine Le Pen (partiledare för *Front National*). Dessa kommer att mötas i en andra omgång 7 maj.

Äldre artiklar om Frankrike (de flesta om terroristattacken november 2015)

[Nationella Fronten växer i periferin](#) (februari 2015), [Varför är Frankrike måltavlan?](#) (november 2015), [Era krig, våra döda, Vänsterpress om terroristattacken i Paris, 13 november och IS' terror, Frankrikes undantagstillstånd](#) (december 2015), [Massprotester i Frankrike i april 2016](#)

MF 27/4 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Liberal uppstickare tros vinna det franska valet</i>	1
Flamman	2
<i>Mélenchons framgång ger hopp för framtiden</i>	2
<i>Opportunisten Macron är mer av samma</i>	4
Internationalen	5
<i>Aldrig mer det mindre onda!</i>	5
<i>Vänstervågen höll inte hela vägen – nu krävs enhet</i>	6
<i>Bör Mélenchon backa Macron mot Le Pen?</i>	8
<i>”Vi måste utmana systemet tillsammans!”</i>	9
Offensiv	10
<i>Macron mot Le Pen i franska valets andra omgång</i>	10
Revolution	12
<i>En demagog och en bankir går vidare i franska presidentvalet – Mobilisera på gatorna och för valet till nationalförsamlingen!</i>	12

Arbetaren

Liberal uppstickare tros vinna det franska valet

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 26/11 2017

Precis som väntat blir det en andra omgång i det franska presidentvalet. Kvar efter söndagens val står, i enlighet med det opinionsinstitutens undersökningar visat, liberalen och uppstickaren Emmanuel Macron och Nationella Frontens Marine Le Pen. Nu påbörjas en intensiv andra kampanjperiod inför slutomgången den 7 maj.

Trots den väntade utgången beskrivs söndagens presidentval i Frankrike redan som historiskt. Inför den avgörande andra omgången finns nämligen varken någon kandidat för de tidigare två bjässarna inom fransk politik, det styrande socialistpartiet eller högerpartiet. I stället får fransmännen nu välja mellan uppstickaren Emmanuel Macron och den högerradikala Marine Le Pen.

Emmanuel Macron, som tidigare suttit som ekonomiminister i den nuvarande president Hollandes regering, hoppade förra året av det styrande socialistpartiet för att i stället bilda rörelsen El Marche!. Han beskrivs som en socialliberal politiker som vill se både företagsvänliga reformer och fortsatt EU-medlemskap, men som samtidigt står upp för mångkultur och hbtq-rättigheter.

Med 24 procent av rösterna blev Macron söndagens stora vinnare och allting tyder nu på att han blir landets nästa president. Marine Le Pen och hennes Nationella fronten gick visserligen framåt – partiet har aldrig tidigare vunnit så många röster i ett nationellt val – och kammade hem drygt 21 procent av rösterna.

Politiska experter tycks nu eniga om att Macron kommer att segra vid den andra omgången om knappt två veckor. Både socialistpartiets kandidat Benoît Hamon och högerpartiets François Fillon uppmanade, efter det att valresultatet presenterats, sina väljare att stödja Macron i den andra omgången.

Men inom den konservativa falangen inom högerpartiet har man sagt att man inte kommer att följa uppmaningen. Dessutom finns en risk att valdeltagandet blir lågt, då förtroendet för politiker i Frankrike rasat de senaste åren, något som skulle kunna gynna Le Pen.

– Jag tror visserligen hennes chanser är mikroskopiska. Men folk har räknat fel förr, titta bara på det som hände i USA med Donald Trump, och Le Pens väljare är väldigt trogna och kommer definitivt att gå och rösta, säger Marie Demker, professor i statsvetenskap vid Göteborgs universitet och som länge följt fransk politik, till Arbetaren.

Hon beskriver Emmanuel Macron som en klassisk socialliberal politiker och drar paralleller till Folkpartiets tidigare ledare Bengt Westerberg. Macron är stark EU-vän medan Le Pen förespråkat en folkomröstning om det franska EU-medlemskapet och deklarerat att hon vill stänga landets gränser för att stoppa invandringen.

– Om ingenting väldigt oväntat inträffar så tror jag Macron vinner, säger Marie Demker.

Vad skulle det kunna vara?

– Det skulle kunna handla om att det dyker upp stora diskussioner som ifrågasätter hans trovärdighet eller att stora partigrupper i andra partier beslutar sig för att inte stödja honom. Jag tror inte heller att Marine Le Pen har förmågan att angripa Macron tillräckligt hårt för att hon skulle vinna.

Frankrike beskrivs efter valet som ett delat land. Mellan de som vill fortsätta tillhöra EU och de som, likt Le Pen, vill se ett land med kraftigt minskad invandring och betydligt hårdare tag mot flyktingar. Men Marie Demker understryker att landet alltid varit delat. Skillnaden nu är på vilket sätt.

– Det har alltid funnits en stor klyfta mellan högern och vänstern. I dag är skiljelinjerna något annorlunda. Jag ser det som att det står mellan det auktoritära och det liberala.

Vid sidan om de två vinnarna i valet fick vänsterkandidaten Jean-Luc Mélenchon 19,6 procent av rösterna medan högers kandidaten François Fillon fick något fler, 19,9 procent. Det styrande socialistpartiets Benoît Hamon lyckades endast locka 6,3 procent av väljarna.

Flamman

Mélenchons framgång ger hopp för framtiden

Jonas Elvander

Flamman 25/4 2017

Jean-Luc Mélenchons presidentvalskampanj nådde inte hela vägen fram. Men den exceptionella framgången visar att en ny sorts vänster har framtiden för sig i ett fragmenterat franskt landskap.

I söndags kväll stod det klart att Emmanuel Macron ställs mot Marine Le Pen i den avgörande andra presidentvalsomgången 7 maj. Vänsterns kandidat Jean-Luc Mélenchon lyckades, trots en stark upprykning under valrörelsens sista veckor, inte nå upp till Le Pens 21,5 procent utan stannade på 19,6 procent, strax bakom högerkandidaten François Fillon.

Frågan är vad resultatet kommer att innebära för vänstern och det politiska landskapet i Frankrike i stort. Detta val är historiskt på en rad punkter. Det faktum att inget av de två statsbärande partierna tog sig vidare till andra omgången, för första gången sedan den femte republiken grundades 1958, är uttryck för en trend som går igen i flera västländer: förtroendet för politiska partier sjunker stadigt. I Frankrike har denna utveckling gått längre än på många andra håll.

Disintegrerande socialdemokrati

Det politiska landskapet i Frankrike har visserligen alltid varit instabilt, med ständiga nybildningar och ombildningar av partier. Men i dag befinner sig flera politiska partier i en långt framskriden förmultningsprocess. Det gäller inte minst Socialistpartiet. Efter att partiet bildades 1971 präglades det länge av en maktkamp mellan den socialistiska falangen kring François Mitterand och den socialdemokratiska högerfalangen kring Michel Rocard. Sedan partiets högersväng började på 1980-talet har det successivt förlorat sin traditionella väljarbas och ersatt den med rörliga urbana väljare. I årets val blev denna konflikt plågsamt uppenbar för partiet då de olika väljarfraktionerna till stor del valde att rösta på Mélenchon respektive Macron.

Benoît Hamon slutade med sex procent av rösterna, 22 procent färre än Hollande fick 2012. Det är ett historiskt lågt resultat och det spekuleras nu i hurvida partiet överhuvudtaget kommer att överleva sedan flera tunga politiker öppet valde att stödja Macron i första omgången, däribland Hollande själv. Det enda som talar för det är att varken Macron eller Mélenchon har några partier. De är båda stödda av rörelser som saknar den komplexa infrastruktur som finns i moderna partier. Det nätverk som Socialistpartiet har byggt upp över åren är för värdefullt för att överges. Partiets öde kommer därför sannolikt att avgöras under nästa kongress.

Antingen vinner den Macron-lutande ledningen åter makten och leder in partiet på en ännu tydligare mittenväg, eller så lyckas gräsrotterna välja ännu en Hamon-figur som kan ta upp kampen med Mélenchon om vänsterväljarna. Klart står i alla fall att partiet inte kommer att kunna räkna med att inneha samma dominanta position som det hittills har haft.

Framtidens vänster

Den kraft som kan fylla det för tillfället uppstådda tomrummet efter Socialistpartiet är just Mélenchons La France Insoumise. Mélenchons exceptionella framgång vittnar om att det finns ett behov av ett tydligt ekosocialistiskt alternativ kring vilket de olika gröna, röda och rosa krafterna kan samlas. Det faktum att det inte är ett parti utan en rörelse gör också att det snabbt kan anpassa sig till det radikalt nya politiska landskap som har uppstått i Frankrike. Precis som Indignados-rörelsen övergick i partiet Podemos i Spanien kan La France Insoumise mycket väl komma att mynna ut i ett nytt inflytelserikt vänsterparti. För det krävs dock att rörelsen vinner flera av de säten i Nationalförsamlingen som i dag innehas av socialisterna. Med det franska majoritetsvals-systemet där den största kandidaten vinner hela valkretsen är det inte det lättaste. Men om resultatet i första omgången upprepas i parlamentsvalet i juni kan det mycket väl hända.

Samtidigt har de senaste årens politiska omvälvningar runtom i världen, inte minst helgens presidentval, visat att traditionella politiska partier har kommit att bli alltmer ineffektiva som politiska mobiliseringsenheter. Socialdemokratiska partier går tillbaka överallt för att den nyliberala mittenpolitik de driver har ett allt svagare existensberättigande, men också för att de i stor utsträckning har förlorat just den aspekt som en gång bar dem till makten, det vill säga folkrörelseaspekten. De politiker som i dag lyckas mobilisera vänsterväljare gör det främst utanför de traditionella partierna. Bernie Sanders är det kanske det mest uppenbara exemplet på detta.

Samtidigt går det, som Podemos partiledare Pablo Iglesias har påpekat, inte att bortse från partipolitiken. En rörelse kan bli hur stor som helst, men för att kunna utöva reellt inflytande måste den någon gång ta sig in i de representativa institutionerna också. Det faktum att de senaste årens framgångsrika vänsterpolitiker alltid har haft stöd av en rörelse utanför partierna säger möjligen något om hur framtidens vänster kommer att se ut. Podemos uppstod ur 15-M/Indignados-rörelsen, Labour-ledaren Jeremy Corbyn valdes med hjälp av och är beroende av gräsrotsrörelsen Momentum för sitt stöd och den folkrörelse som var Bernie Sanders primärvalskampanj gav strax efter valet upphov till Our Revolution. Om La France Insoumise lyckas etablera en struktur av samma hybridnatur mellan rörelse och parti, med en fot i och en utanför parlamentet, kan det mycket väl komma att bli en inflytelserik faktor i den franska politiken framöver.

En ny generation

På valnatten valde Mélenchon att, till skillnad från de övriga kandidaterna, inte ge någon rekommendation inför den andra valomgången. Att i republikens namn uppmana sina väljare att rösta på en kandidat vars politik han anser vara en av de huvudsakliga orsakerna till extremhögerns uppgång var uppenbarligen för magstarkt. De av Mélenchons väljare som nu kommer att rösta på Le Pen hade förmodligen ändå inte låtit sig övertalas.

Mélenchon vann som väntat i storstäder i södra delen av landet och kom tvåa i de flesta departement där Nationella Fronten vann, framförallt i det industriella nordöstra Frankrike. I åldersgruppen 18-24 stöddes han av 30 procent, långt före Le Pen (21) och Macron (18). Denna trend märks även i USA, Storbritannien och på andra håll, och går inte helt att avfärda med Churchills devis om att unga röstar med hjärtat. Det blir alltmer uppenbart att nästa genera-

tions väljare ställer helt andra krav än vad som erbjuds av politiken i dag. Att det finns framtidsutsikter för en rörelse av La France Insoumises slag råder det ingen tvekan om.

Om Mélenchon, vars egen person i sann populistisk anda har kommit att bli rörelsens nav, själv kommer att vara en del av den utvecklingen återstår att se. Han har tidigare antytt att detta är hans sista presidentvalskampanj. Men sedan den oväntade opinionsframgången inleddes tidigare i våras har det budskapet blivit otydligare. Kanske kommer ett slutgiltigt besked först efter parlamentsvalet. Oavsett står det klart att Frankrike förtjänar och har fått en ny sorts vänster.

Opportunisten Macron är mer av samma

Anna Herdy – Ledare

Flamman 25/4 2017

Emmanuel Macron var den som i presidentvalskampanjen pratade mest om förändring – men politiskt är han den minst förändringsbenägne.

Tänk tanken att den socialdemokratiska finansministern Magdalena Andersson tar en massa strider internt i S: Motsätter sig traditionella socialdemokratiska idéer om stora investeringar och lånefinansierade reformer – och hon vinner striden. Några månader senare lämnar hon socialdemokratin och ställer upp med ett nytt parti i valrörelsen som heter ”Framåt Marsch!”. Hon lämnar efter sig ett sargat och än mer förvirrat parti. Med en EU-fundamentalistisk linje och en fördel av att vara ”ny” på den mediala scenen vinner hon storstadsväljare från Centerpartiet och nygamla moderater som inte är emot EU – men också socialdemokrater som ser sig själva som vinnare. Den svenska modellen ska inte avvecklas, den ska vara ett av många verktyg menar hon.

Emmanuel Macron. Foto: Arno Mikkor. Creative Commons

Ungefär så har den franske presidentkandidaten Emmanuel Macron tagit sig från att ha varit en avhoppad minister i Hollandes socialdemokratiska regering, till att bli en av två kandidater som den andra omgången av presidentvalet i maj står mellan. Han har ingen parlamentarisk bas och inget parti bakom sig. Men bredvid en sargad och feg socialdemokrati och ett högerparti som allt mer blivit en mesig kopia av det nationalistiska högerpartiet Front National så framstår denna mittenkandidat som reellt alternativ – trots att det med honom kommer fortsätta precis som förr.

Vänsterkandidaten, Jean-Luc Mélenchon kom på delad tredjeplats med högerkandidaten Fillon och är den ende av de utslagna kandidaterna som inte vill säga till sina väljare att rösta på Macron. Det är inte så konstigt. Det är ju Macrons politik som lett till den ökande polariseringen och missnöjet som gör att Front National vuxit så mycket.

I en tid då väljarna *inte* längre vill ha mer av samma politik, och därför sviker de traditionella partierna, så finns det två vägar att gå. Antingen kan man på riktigt omvärdera politiken och tänka på nya lösningar eller så kan man föreslå mer av samma; avregleringar, skattesänkningar och åtstramningspolitik – men i en ny form.

Det vi ser nu är hur kandidater från etablissemang paketerar om sig och klär ut sig. Det är obehagligt och smaklöst. De som sitter på den reella makten, vill framstå som att de inte gör det och sedan komma ännu närmre den. Macron var den som i presidentvalskampanjen pratade mest om förändring – men politiskt är han den minst förändringsbenägna. Här finns paralleller att dra till Barack Obama och Justin Trudeau – välklädda, karismatiska och unga. I ord radikala och progressiva (i ordets allra vidaste bemärkelse) men helt och hållet trogna det rådande systemet och dess status quo-inriktning.

Som tur är vädrar också de som vågar och vill något annat morgonluft. Även om Jean-Luc Mélenchon inte nådde ända fram var hans rörelse för det okuvade Frankrike bara början på något nytt, visionärt och hoppfullt. Valet mellan Macron och Marine LePen är inte svårt, men surt. Parlamentsvalet i juni kommer att bli desto lättare: En ny vänster som vill och vågar, kommer nå stora framgångar.

Internationalen

Aldrig mer det mindre onda!

Ledare

Internationalen 28/4 2017

- ▶ **Höger står mot höger,**
- ▶ **Men möjligheterna finns**
- ▶ **Socialister måste värna oberoendet**

Det är uppfriskande att Sveriges offentliga samtal för en gångs skull vänder blicken från den engelskspråkiga världen och mot Frankrike. Där upphör emellertid det uppfriskande inslaget – när presidentvalet nu gått in i den slutgiltiga tvekampen mellan Macron och Le Pen, mellan Ont och Värre.

Liberalernas och högtersossarnas favoritkandidat Macron må vara segertippad och dessutom precis sådär tom på politiska löften som DN:s ledarsida vill ha sina kandidater numera, men han är en livboj för ett etablissemang i kris. Det är en historiens ironi att nyliberalismen systemkrisar i samma stund som dess politik återstår som det enda alternativet. Snacka om pyrrhusseger.

Nu när högerens krafter hopar sig vid horisonten ser det vid en första anblick tämligen hopplöst ut. Är vi körda nu? Är framtiden vi har att vänta nyliberalt teknokratstyre som tillsammans med rasistisk national-konservativ höger turas om att behålla makten, i ett samhälle som steg för steg ger upp allt hopp om värdighet och demokrati? Förstås inte. Presidentvalet i Frankrike visade in i det sista vilka tvära kast som präglar politiken idag. De traditionella maktpartierna är ute ur räkningen och en populistiskt präglad vänsterkampanj kunde på nolltid föra upp Jean Luc Mélenchon, från den politiska utkanten och rakt in stridens hetta – om än inte hela vägen.

Och hur maktens representanter reagerar säger allt om hur landet ligger. Socialdemokrater verkar inte entusiasmeras av Mélenchons relativt blygsamma vänsterprogram. Inte heller den ännu blygsammare Benoît Hamon var tillräckligt fri från progressiva löften. Istället är det Macron som gratulationerna går till. Vad för slags hopp människor sätter till honom är egentligen svårt att begripa, men att han vinner i egenskap av att vara det ”det mindre onda” alternativet ser just nu ut som den troliga utgången. Då kan vi se fram emot ytterligare en mandatperiod av nedskärningar, uppgivenhet och en ännu mer krattad manège åt Front National inför nästa presidentval.

Läget är egentligen bara politiskt låst om alla fortsätter följa logiken, men de traditionella partierna är så inbyggda i systemet att de tycks blinda för den utveckling som sakta men säkert för dem mot sin egen irrelevans. Samtidigt kan utmanarna från vänster dyka upp både utanför och i de traditionella vänsterpartierna. De politiska apparaterna från välfärdsepoken är så försvagade att läget, mitt i allt elände, är öppnare än på kanske hundra år. De skriande behov som finns i samhället och de fundamentala orättvisorna är så uppenbara att det egentligen är enkelt att lansera ett politiskt program som utmanar ordningen, men då måste de progressiva krafterna våga stå oberoende.

I Frankrike gör vänsterkandidaterna Potou och Mélenchon rätt som vägrar stödja Macron. Utvecklingen har tillåtit gå så långt att någon ”mitten” knappast längre finns, där bilden av konsensus ser helt olika ut beroende på vilka människor du frågar. Istället söker det politiska etablissemanget sin styrka i apparaterna och i kapitalet. Vänstern måste istället hitta sin styrka i den folkliga förankringen. Det pågår ständigt rörelser i samhället, till försvar för välfärd och i kamp för rättigheter, antingen på arbetsplatsen, i bostadsområdet eller på andra områden. Det är dessa som måste utgöra den politiska ryggraden. Alla som kallar sig socialister måste våga frigöra sig från den politiska logik som låser fast oss vid systemet vi måste utmana..

Vänstervägen höll inte hela vägen – nu krävs enhet

Arash Gelichkan

Internationalen 28/4 2017

Det franska valet har på många håll beskrivits som ytterligare ett kapitel i berättelsen om ett slag mellan nationalistiska krafter och frihandelsvänliga anhängare till EU och NATO. Det finns såklart fog för den beskrivningen när Frankrike nu ska välja mellan ultranationalisten Marine Le Pen och marknadens favorit, Emmanuel Macron. Men det betyder inte – vilket många etablerade kommentatorer gärna vill tro - att den traditionella höger-vänster-skalan är överspelad. Det skriver Arash Gelichkan.

* * *

I den första omgången av valet har fransmännen fått välja mellan vitt skilda ekonomiska och sociala doktriner. Från François Fillons ekonomiska chockterapi med massiva nedskärningar och uppsägningar i offentlig sektor till Philippe Poutous program för en total brytning med kapitalismen. I det valet har faktiskt mer än en fjärdedel av väljarna gått till vänster. Mélenchons spurt de sista veckorna har fått mycket uppmärksamhet. Hans rörelse La France Insoumise, det okuvade Frankrike, grundades för bara ett år sedan men lyckades ändå nästan ta vänsterkandidaten ända till den andra valomgången. Mélenchons avstånd till Le Pen var mindre än två procentenheter. Den antikapitalistiska vänsterns kandidat Potou och trotskisten Nathalie Arthauds röster (1,1 respektive 0.6 procent) hade tagit Mélenchon en hårsman från att ta sig vidare till andra omgången. Det kommer sannolikt leda till en diskussion om sekterism på vänsterkanten. Men det fanns en del praktiska skäl till varför ett samgående i valet hade blivit svårt, till exempel skulle den kandidat som lagt ner sin kampanj gått miste om offentliga valbidrag.

Även inom Socialistpartiet som tillsammans med Republikanerna i decennier dominerade fransk politik har vi sett en vänstervåg. Hamons seger i det socialistiska primärvalet i januari var en signal om ett skifte bort från tredje vägens socialdemokrati och åtstramningspolitiken. Ett tydligt stråk av tillväxtkritik och offentliga satsningar på klimat och jobb fanns i hans program. Hamon utlovade till exempel en medborgarlön - en förvisso hett omdebatterad fråga inom vänstern - och att erbjuda möjligheten att gå ner i arbetstid med statligt stöd. Allmänningar som ren luft och biologisk mångfald skulle skyddas av grundlagen med Hamons program. Hamon jämfördes tidigt med brittiska Labours Jeremy Corbyn, men den jämförelsen är kraftigt överdriven. Hamons långa karriär i Socialistpartiets toppskikt och hans EU-vänliga profil gör det svårt för honom att framställa sig som en kritiker av etablissemang. Hans politik kan snarare jämföras med den förre Labour-ledaren Ed Miliband, ett första steg mot mer klassisk vänsterinriktad socialdemokrati.

Hamon och Mélenchon sonderade möjligheten till samverkan tidigare i år men de samtalen kollapsade på grund av de politiska skillnaderna dem emellan. Hamon fick cirka 6 procent i valet och hade de rösterna samlats bakom Mélenchon istället hade han gått ut som segrare i den första omgången. Men som sagt, de politiska skillnaderna var trots allt ganska påtagliga mellan de båda kandidaterna. Ingen av kandidaterna hade lagt ner sin kampanj utan att få någonting tillbaka i form av politiska eftergifter. Särskilt för Socialistpartiet vore det smärtsamt att inte ställa upp med en egen kandidat, isåfall för första gången i landets moderna historia. Ett samarbete tidigt i valrörelsen hade snarare gått ut på att Mélenchon hade lagt ner sin kandidatur till förmån för Hamon. Så här i backspeglarna skulle det ha varit en strategisk miss för vänstern i sin helhet. Mélenchons kampanj har fått in ny energi och optimism i vänstern, inte bara i Frankrike utan i hela Europa. För första gången på länge ser det ut som en folklig rörelse mot nyliberala åtstramningar, mot rasism och för en radikal klimatomställning kan vinna makten i ett av Europas tyngsta stater. För i en andra omgång mot Le Pen skulle Mélenchon enligt mätningarna formligen ha kört över ultranationalisterna.

Varför kunde inte vänstern till vänster om Mélenchon hjälpt honom dit? Den frågan ställer sig många nu. Även här kan vi prata om politiska skillnader. Mélenchon knyter an till en nationalistisk fransk vänstertradition. Här lyfts den franska revolutionens frihetsideal, sekularism och kamp för de förtryckta fram med flaggviftande och nationalsång. Mélenchon har tidigare inte dragit sig för populistiska utfall mot arbetskraftsinvandring och nationalistiskt färgade utspel. Visserligen ville han utöka flyktingmottagandet, främja jämställdhet och HBTQ-rättigheter samt slå tillbaka fascismen. Men hans vänsternationalism var ändå för mycket för den internationalistiska vänster som fanns till vänster om honom. Särskilt tydlig var bristen på internationalism när Mélenchon inte kunde ta tydlig ställning för Syriens demokratikämpar. En del bedömare på vänsterkanten menar därför att väljare till vänster om Mélenchon ändå inte hade röstat på honom om deras kandidater hade dragit sig ur.

Det är svårt att i efterhand sja om vilken strategi från Mélenchon och de andra vänsterkandidaterna sida som hade gett utdelning. Men efter den första omgången står det åtminstone klart att många ville ha en förändring i riktning vänster. Det är en bra grund för vänstern när den laddar för sommarens parlamentsval i Frankrike.

Bör Mélenchon backa Macron mot Le Pen?

Arash Gelichkan

Internationalen 28/4 2017

Även om Le Pens utsikter är marginella väcker hennes framgångar oro. Många ställer sig frågan om inte även vänsterns Mélenchon därför borde uppmana till en röst på Macron. Men mot bakgrund av det säkra opinionsläget borde frågeställningen istället vara hur vänstern ska enas och vända skutan bort från ned-skärningspolitik och växande högerpopulism, skriver Arash Gelichkan.

Knappt hade det slutgiltiga valresultatet tickat in innan politiker från både höger och vänster och från hela kontinenten omfamnade Emanuell Macron inför den andra valomgången. Vänstersensationen Jean-Luc Mélenchon, som skarpt kritiserat både Macron och Le Pen, ville istället låta medlemmarna i rörelsen La France Insoumise bestämma om denne ska stödja Macrons kampanj. En undersökning av Ipsos (23/4) visade att 62 procent av Mélenchon-väljarna tänker rösta på Macron, medan 29 procent kommer avstå ifrån att rösta.

Macron är med över 60 procent i opinionsstöd enligt alla undersökningar i klar ledning. Opinionsmätningarna inför den första omgången projicerade väljarsympatierna korrekt med mycket små avvikelser. Även i det tidigare valet i Holland var opinionsmätningarna i stort sett korrekta. Till och med i det amerikanska valet där opinionsinstitutet fått mycket kritik lyckades de förutspå att Clinton skulle ta hem flest röster, vilket också hände. Däremot misslyckades de att förutspå hur det skulle översättas i antalet så kallade elektorater, där det tvärtom blev en oförutsedd Trump-seger.

Men det franska valsystemet är inte som det amerikanska och de franska opinionsinstituterna har återigen visat sig i stort vara pålitliga. Så länge vi inte ser en starkt uppåtgående trend för Le Pen i opinionen finns det ingenting som pekar på en seger för Nationella Fronten. Men frontens framgångar har naturligtvis väckt starka farhågor för de som står upp för mångfald och ett öppet Frankrike. Många frågar sig om inte även Mélenchon borde stödja Macron i det här läget. Verkligheten är dock troligen den att ett eventuellt uttalande av Mélenchon kommer ha marginella effekter på valresultatet, kanske inte ens i den riktning många föreställer sig. Le Pen har utnyttjat de andra politikernas, särskilt de i Bryssels, omfamnande av Macron för att ytterligare framställa sig som folkets kandidat mot eliten och EU. Att hon i en andra omgång lyckas ta hem fler röster än i den första är ett tydligt tecken på att den positioneringen gynnar extremhögern.

Hittills har hon inte kunnat använda Mélenchons post-valuttalanden som ett sådant slagträ. Ett omfamnande av Macron från Mélenchons sida skulle lika gärna kunna stärka Nationella Fronten, det vet ingen på förhand.

Mélenchon vars hela framgång bygger på att han är okorrumpad, folklig och principfast skulle dessutom sätta sin trovärdighet på spel om han helt plötsligt svängde och uppmanade till en röst på en före detta bankir och minister ansvarig för attacker på arbetsrätten. Macron beskrivs i etablerade medier som en mitten-kandidat, en sanning med stor modifikation. Macron föreslår ett program av nedskärningar på 60 miljarder euro, uppsägningar av 120 000 personer i offentlig sektor och en militär upprustning tillsammans med en förlängning av undantagstillståndet. Jämfört med Hillary Clintons program 2016 som faktiskt lånade några av Sanders progressiva förslag så är Macron öppen med att han för en ekonomisk politik långt ute på högerkanten.

Det är just den sortens politik med massiva nedskärningar, stor ungdomsarbetslöshet och en hård politik mot migranter och minoriteter som lagt jordmånen för ultrahögern. Att tro att mer av den politiken ska vara räddningen från Le Pen är inte rimligt. Den enda kraft som kan

vända missnöjet till ett hopp om en bättre framtid, som kan bygga solidaritet och gemenskap är den demokratiska, folkliga vänstern. Ett omfattande av marknadens favorit Macron, även kombinerat med mild kritik, skulle kunna sätta den kraften på spel - det kollapsande Socialistpartiet borde vara ett varnande exempel.

Den akuta frågeställningen, med hänsyn till nuvarande opinionsläge, är inte om Mélenchon bör eller inte bör leverera ett uttalande för en röst på Macron. En mer omedelbar uppgift är hur vänstern ska enas och bjuda kommande nedskärnings-administration motstånd samtidigt som vi organiserar mot rasismen på gatorna, i bostadsområdena och arbetsplatserna. Bara en enad vänster förankrad i människors vardagsliv och sociala kamper kan ta över presidentpalatset och vända skutan bort från klimatkatastrof, sociala problem och ultranationalismen.

“Vi måste utmana systemet tillsammans!”

Uttalande

Internationalen 28/4 2017

Uttalande av Philippe Poutou på uppdrag av NPA, Nouveau parti anticapitaliste, på kvällen efter den första rundan av presidentvalet

Först och främst vill vi tacka de väljare som valde att rösta på oss. Genom sin röst ville de markera avstånd till ett system av professionella politiker som ofta är korrupta och tillåter kapitalister och bankirer att i praktiken styra landet. De ville säga att förändringar endast kan ske genom mobilisering och ett brott med detta system. Vår kampanj har visat på klyftan som i allt högre grad skiljer befolkningen från ett politiskt system som inte representerar oss och som i grunden inte tar hänsyn till våra levnadsförhållanden, och faktiskt försvårar dem år för år... Dessa politiker representerar färre och färre väljare, Särskilt i fattigare områden.

Det unika i resultatet av den första omgången var frånvaron av kandidaterna från Socialistpartiet och Republikanerna. Det visar på en stor politisk kris: de två parter som har styrt landet i 60 år har eliminerats. Men en andra omgång med Marine Le Pen och Emmanuel Macron är inga bra nyheter, och kommer absolut inte att innebära något brott med den politik vi lidit under i årtionden.

Front National, FN, hävdar att det är ett anti-systemparti som försvarar arbetarna, men det är ett kapitalistiskt parti som de andra, det har haft lika många korruptionsskandaler, det strider aldrig mot uppsägningar och chefernas agenda, som skyddar de rika och slår hårt mot de exploaterade. Dessutom är detta parti farligt, eftersom det genom sin rasism hetsar fram ett hat mot invandrare och etniska minoriteter, som syftar till att avleda löntagarnas ilska bort från de som är ansvariga för arbetslösheten och fattigdomen.

Den andra kandidaten Emmanuel Macron är en bluff på flera sätt: han är inte en ny antisystemkandidat utan är bankernas och François Hollandes drivhusplanta, och är lika ansvarig som Hollande för den politik som vi genomlidit de senaste fem åren. Och hans politik lovar än mer åtstramning och ojämlikhet inför framtiden.

Den politiska krisen - eliminering av de stora partierna och Le Pens framgångar - visar på behovet av att vi tar oss samman och mobiliserar. Det är ännu viktigare än 2002 att vi inte lutar på en ”republikansk front” utan på en bred mobilisering, särskilt bland ungdomar, mot såväl nationella Fronten som nyliberal politik. Vi måste slåss på arbetsplatserna och i vår vardag, utan att vänta på resultatet av andra omgången.

På söndagen den 7 maj kommer många vilja stoppa FN genom att rösta Macron. Vi förstår deras önskan att desarmera hotet som Marine Le Pen representerar mot sociala framsteg och våra rättigheter, särskilt för dem av oss med utländsk bakgrund. Men de bör komma ihåg att det är nedskärningspolitiken och ”kriget mot terrorism”, även från så kallade vänsterregeringar,

som är orsaken till FN: s framgångar och dess sjuka idéer. Macron är inte ett bålverk mot FN. I ett längre perspektiv finns det inga alternativ till att gå ut på gatorna i kamp mot extremhögern och nyliberalismen. NPA och våra aktivister deltar aktivt i alla protester mot FN.

Vi vill säga till alla som vägrade rösta eller inte fick rösta, till de som röstade Mélenchon som vill bryta med systemet, till de som röstade Lutte Ouvrière: Till er alla vill vi säga, vi behöver en ny politisk kraft som representerar oss: ett parti som representerar våra intressen, ett verktyg för vår dagliga kamp, för att avskaffa det kapitalistiska systemet, för att försvara visionen om ett samhälle fritt från exploatering och allt förtryck.

Under de kommande veckorna kommer vi till att börja med finnas på gatorna den 1 maj för att försvara våra demokratiska friheter och våra sociala rättigheter, men också för att visa internationell solidaritet vid en tidpunkt då Frankrike är engagerad i neokoloniala ingripanden och slaktaren Assad fortsätter att sprida död och förstörelse. Därefter fortsätter NPA sin dagliga verksamhet på arbetsplatserna, i mobiliseringar, i arbetarklassdistrikt och städer, för att driva de frågor som jag och mina kamrater har satsat på under de senaste månaderna.

Så här på kvällen efter denna första runda är perspektivet fortfarande detsamma: Vi måste utmana systemet tillsammans!

Philippe Poutou Paris, 23 april 2017

Offensiv

Macron mot Le Pen i franska valets andra omgång

Clare Doyle

Offensiv 26/4 2017

Det franska presidentvalets första omgång blev ett förödande bakslag för de etablerade partierna. För första gången sedan dagens republik föddes år 1958 går varken det socialdemokratiska "Socialist"-partiets eller Republikanernas (den traditionella högern) kandidater vidare till den andra omgången.

Emmanuel Macron vann den första omgången med 24 procent av rösterna mot 21,3 procent för Marine Le Pen.

I valets andra omgång kommer många som inte röstade på borgerliga Macron i första omgången att rösta på honom för att hindra extremhögern från att få presidentposten.

Gauche Révolutionnaire, (CWI i Frankrike), ser dock en rörelse underifrån som huvudvägen till att blockera vägen för reaktionen och bekämpa den härskande klassens attacker.

Det styrande ”socialist”-partiets kandidat fick inte mer än två och en kvarts miljon röster, eller 6,3 procent, jämfört med över 7 miljoner röster på vänsterkandidaten Jean-Luc Mélenchon, som med 19,6 procent hamnade strax efter Republikanernas diskrediterade kandidat François Fillon som fick 20 procent.

Fram till valdagen rapporterades så många som en tredjedel av väljarna vara osäkra på om de alls skulle rösta eller vilken kandidat de skulle stödja. Valdeltagandet var lägre jämfört med valet 2012, men nådde över 78 procent. Det står klart att många unga och arbetare vill ha stora förändringar av sina livs- och arbetsvillkor.

Enligt flera opinionsundersökningar kommer Macron att besegra Nationella frontens Le Pen. Men eventuella illusioner om Macron och hans nybildade borgerliga mittenrörelse En Marche (På marsch) kommer att slås i spillror.

Han tjänstgjorde som ekonomiminister i den impopulära Hollanderegeringen innan han bröt sig loss för att bilda sin rörelse för ett år sedan. Hans bakgrund är finansvärldens och han var arkitekten bakom försämringarna av arbetsrätten.

Nationella Frontens Le Pen fångade med all säkerhet upp miljontals röster från missnöjda arbetare och unga med sin anti-etablissemangs- och protektionistiska retorik, med konstanta anspråk på att representera ”folket” med en ny approach, men som fortfarande spelar ut de rasistiska och islamofobiska korten.

Det snabbt växande stöd som Mélenchon och hans rörelse La France insoumise (Okuvliga Frankrike) fick under valets slutskede ledde till att han fick över 3 miljoner fler röster denna gång än i valet 2012.

Vad gäller resultataten för övriga vänsterorganisationer fick Lutte Ouvrieres kandidat 231 600 röster och Nya antikapitalistiska partiets (NPA) kandidat 392 400 röster, färre röster för båda än i valet 2012.

Om dessa röster hade lagts på Mélenchon tillsammans med kampanjunderstöd hade det kanske räckt för att ta Mélenchon till en andra omgång.

Detta är inte slutet på striden och ett nederlag för Le Pen kommer inte heller att bli slutet för extremhögern i Frankrike. Det har redan genomförts demonstrationer på gatorna mot Le Pen. Men huvudutmaningen nu för Mélenchon är att mobilisera de krafter som har stött honom och bygga en rakt igenom socialistisk rörelse.

Han behöver uppmana till bildandet av råd på arbetsplatserna och i grannskapen runtom i landet för att mobilisera en rörelse emot den franska kapitalismen. Hans anhängare behöver nu organisera överallt för att bygga ett parti som kan bedriva en kampanj för socialistiska arbetarkandidater i parlamentsvalet i juni.

Unga valde Mélenchon

Vänsterns Jean-Luc Mélenchon vann valet bland de unga väljarna. Nära en tredjedel av alla unga väljare under 24 år röstade på honom, enligt vallokalsundersökningarna. Hela 27 procent av alla väljare mellan 18-34 år röstade på honom.

Revolution

En demagog och en bankir går vidare i franska presidentvalet – Mobilisera på gatorna och för valet till nationalförsamlingen!

Révolution, IMT Frankrike

Revolution 25/4 2017

Detta uttalande från den franska sektionen av den Internationella Marxistiska Tendensen skrevs på söndag den 23 april, samma dag som resultatet av den första omgången av presidentvalet blev känt.

Resultatet av den första omgången av presidentvalet är början på en ny fas av den politiska krisen i Frankrike. Liksom i april 2002, kommer det i den andra valomgången att stå mellan högern och extremhögern. Mycket har dock förändrats sedan dess. Den ekonomiska krisen 2008 har ägt rum. Emmanuel Macrons troliga seger kommer inte att föra med sig den relativa stabilitet som Chirac drog fördel av efter sin valseger i maj 2002. Den pågående omdaning av hela den politiska scenen i Frankrike är istället början på en period av stor osäkerhet och instabilitet. Valet till nationalförsamlingen i juni kommer att vara det första tecknet på detta. Det finns ingen garanti för att valet kommer att ge statschefens parti en stark majoritet i parlamentet.

Borgarklassen, dess politiker och mediekkanaler är lättade: de undvek den ur deras synpunkt ”värsta” utgången av valet, nämligen att Jean-Luc Mélenchon skulle ha gått vidare till den andra valomgången. Nu kommer dessa ”republikanska” röster istället uppmana folk att rösta på Macron för att ”stoppa Nationella Fronten”. Många ”vänsterpolitiker” kommer att göra samma sak. Vi avvisar denna metod eftersom den är absurd och kontraproduktiv. Det är den kapitalistiska krisen, massarbetslösheten och de förra regeringarnas reaktionära politik, som förklarar den växande framgången för Nationella Frontens ”systemkritiska” demagogi. Macron vill fortsätta trappa upp den socialt regressiva politik som Hollande och Sarkozy fört: omfattande nedskärningar av jobben inom statsförvaltningen, avregleringen av arbetslagstiftningen, nedmonteringen av välfärden, alla möjliga olika skattelättnader och subventioner till kapitalisternas fördel, etc. Macron har under hela sin kampanj försökt dölja sitt program som ”mittenpolitik” och många tomma ord, men faktum kvarstår: han är helt och hållet hängiven den härskande klassens intressen, vilka kräver en drastisk nedskärningspolitik.

Nationella Fronten är en farlig fiende som måste bekämpas, men vi bekämpar inte elden genom att rösta på mordbrännaren. Arbetarrörelsen måste kämpa mot Nationella Fronten *med sina egna metoder*, på grundval av ett *radikalt vänsterprogram* som fokuserar på roten till problemet: att den ekonomiska makten är koncentrerad i händerna på en handfull extremt förmögna parasiter. Inom en snar framtid måste arbetarrörelsens politiska och fackliga organisationer mobilisera massivt på gatorna mot högern och extremhögern. Första maj måste gå under parollen om kamp mot både Le Pens *och* Macrons reaktionära program. Fackföreningsledare borde sätta en 24-timmars generalstrejk på dagordningen.

Slutligen måste vi mobilisera för att ge Upproriska Frankrike (La France insoumise) en så stor representation som möjligt i nationalförsamlingen i valet i juni. Att Macron och Le Pen gått vidare till den andra omgången får inte överskugga den största händelsen i detta presidentvalet, vilket är den enorma framgången för Jean-Luc Mélenchons kampanj. Hans framgång är fortsättningen på en rad omvälvande framgångar för vänstern i Europa (Syriza, Podemos, Corbyn) och USA (Sanders). Detta är ett internationellt fenomen med en tydlig innebörd: ett växande antal unga och arbetare letar efter ett vänsteralternativ till kapitalismens kris och till de politiker som varit vid makten i årtionden utan att förändra något, eller som snarare

förändrat saker och ting till det värre. Kapitalismens djupa kris leder till politisk polarisering – till höger, som visas med Nationella Frontens resultat, *men också till vänster*.

Socialistpartiets kollaps i valet är en slående illustration av detta. Benoit Hamon har betalat priset för Hollande-regeringens försämring av arbetsmarknadslagen och nedskärningar. Han har också fått betala priset för sin egen anpassning till höger och att han satt i regeringen i två år. I slutet av Socialistpartiets primärval, skulle Hamon ha kunnat basera sig på sin överväldigande seger för att lansera en offensiv mot högern inom hans parti. Men han föredrog att framställa sig som en ”mittenkandidat”. Resultatet av det var att han fann sig i mitten av en avgrund.

Mélenchons kampanj har uppbådat en enorm entusiasm hos en stor del av befolkningen. Framförallt var det imponerande hur många unga som deltog på Upproriska Frankrikes möten. Denna radikaliserings av unga människor – vilket också är ett internationellt fenomen – har stor och positiv betydelse för vänsterns framtid. Betydelsen av detta är att en av uppgifterna under de kommande månaderna är att organisera massan av de ”upproriska” i ett demokratiskt uppbyggt parti. Detta kommer att vara det bästa sättet att konsolidera och utveckla Upproriska Frankrike, och att under dess fana dra till sig de mest kampvilliga delarna av ungdomen och arbetarklassen.

- För massiva mobiliseringar på gatorna mot Le Pen och Macron!
- För en 24 timmars generalstrejk!
- Mobilisera för en ”upprorisk” lagstiftande församling!

Original: [The brute and the banker go to the second round - Mobilise in the streets and for the legislative elections!](#)

Översättning: Jesper Jederlund